

SEVDİĞİM
ÇİÇEK ADLARI
GİBİ

Müfit Günay

ÖTÜKEN

MÜFİT GÜNAY; Sivas'ta doğdu. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Yüksekokulu Dış Ticaret Bölümü'nü bitirdi. Öykü ve denemeleri çeşitli dergilerde yayımlandı. İngilizce kitap çevirmenliği yapan Müfit Günay, Kanada'da yaşamaktadır.

Çevirdiği eserler:

Rudi Paul Lindner, *Göçebeler ve Osmanlılar*, İmge Kitabevi, Ankara 2000

Hermann Kulke – Dietmar Rothendur, *Hindistan Tarihi*, İmge Kitabevi, Ankara 2001

Jan Myrdal, *Hain Bir Avrupalının İtirafı*, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul 2001

Leonard M. Dudley, *Kalem ve Kılıç*, Dost Kitabevi, Ankara 2002

Janet E. Hunter, *Modern Japonya'nın Doğuşu*, İmge Kitabevi, Ankara 2002

John Freely, *Evlia Çelebi'nin İstanbulu*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2003

J.P. Mallory, *Hint Avrupalıların İzinde*, Dost Kitabevi, Ankara 2003

John Gray, *Post-Liberalizm*, Dost Kitabevi, Ankara 2004

E.K. Hunt, *İktisadi Düşünce Tarihi*, Dost Kitabevi, Ankara 2005

Keith Robbins, *Birinci Dünya Savaşı*, Dost Kitabevi, Ankara 2005

R.A.C. Parker, *İkinci Dünya Savaşı*, Dost Kitabevi, Ankara 2005
(Ed.) R.E. Backhouse – B.W. Bateman, *Keynes*, Dost Kitabevi, Ankara 2008

J.K. Galbraith, *İktisat Tarihi*, Dost Kitabevi, Ankara 2010

Robert Dankoff, *Seyyah-ı Âlem Evliya Çelebi'nin Dünyaya Bakışı*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2010

Ernest Gellner, *Müslüman Toplum*, Kabcacı Yayınevi, İstanbul 2012

Godfrey Goodwin, *Osmanlı Mimarlığı Tarihi*, Kabcacı Yayınevi, İstanbul 2012

Burton Stein, *Hindistan Tarihi*, İnkılap Kitabevi, İstanbul 2015
Evangelia Balta, *Nüfus Mübadelesi*, İnkılap Kitabevi, İstanbul 2015

Henry Maguire, *Bizans Saray Kültürü 829-1204*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2017

İÇİNDEKİLER

YILANLI ÇERMİK'TEN WINNIPEG'E

Yılanlı Çermik, Doktor Balıklar ve Rüşvet Yemeyen Köpekler.....	11
Er Mektubu Geç Gider	16
Tahassür	23
Dedelerim, Horoz Şekeri Ve Bir Lira.....	32
Sokaklar.....	38
Mahalle.....	43
Kavak Yelleri.....	53
Entertip	58
CeHePeeee!	62
Fırtına'nın Peşinden	68
Doktor	77
Fafuli	85
Tatil.....	91
Winnipeg'de Spor	96
Winnipeg'de Christmas	100

DARÜŞŞAFAKA'DAN DEVIASYONA

Giritli.....	109
Komşu Kadın Ve Çocuk	114
Anaokulunda Olağandışı Bir Gün	118
Namaz	123
Deli Deli Tepeli Kulakları Küpeli	128
Şermin Abla.....	132
İnsomnia	138
Çetin Altan.....	142
Alaaddin'in Lambasından Çıkan Şarkıcı	147
Tuhaf Bir Aşk Hikâyesi.....	153
Dilimiz Ve Eşek Arıları.....	160

YILANLI ÇERMİK'TEN
WINNIPEG'E

Yılanlı Çermik, Doktor Balıklar ve Rüşvet Yemeyen Köpekler...

Kangal'ı bilirdik bilmesine. İlçemiz Zara'yı, Hafik'i, Divrik'i nasıl biliyorsak o kadar... Yani ilçeleriyle Sivas ili haritasından... Hafik'in gölü, Zara'nın balı, Kangal'ın da köpeği meşhurdur. Bir de Yılanlı Çermik'i... Gerçi zaman içinde bu Yılanlı Çermik *trendi* bir isim olarak balıklı kaplıcaya dönüştü ya...

Toptan, ticaretten haz etmediğinden, kıyıda köşede sürünen ve eve gidecek gücü kalmadığı için de yakalanan müptelaları bulup faş ederek uyuşturucu canavarının belini kıran büyük bir gazetecimiz oraya da el atmıştı bir zamanlar.

Zavallıların açlıktan kadidi çıkmış bedenlerinden düşecek gibi duran kollarında bulduğu iğne izlerini mal bulmuş mağribinin fal taşı gibi açılmış gözleriyle televizyon ekranlarından bize sunması gözümün önünden gitmiyor şu kadar yıldan sonra bile.

Öyle önemli konulardan, Yılanlı Çermik'e ne demeye uzandıysa...

***

Sivas'ımız radikal bir değişimle yılanın balığa, çermiğin de kaplıcaya tahvil edilmesiyle derin bir nefes almıştı.

Üstelik yılanlar balık haline gelince şımarmış, doktor da olmuşlardı. Taa Almanyalardan bu doktor balıkları gizlice paketleyerek orada da üretmek gibi menfur emeller peşinde Kangal'a koşan bazı bedhahların olduğu da basında çıkmıştı.

Ancak bu arada küçük bir sorun da belirivermişti durduk yerde: Yılancı Çermik kaplıca olunca öbür çermiklerimiz ne olacaktı. Sırada sıcak ve soğuk çermikler vardı. Onlara ne denecekti ki? Sıcaklı kaplıca, soğuklu kaplıca olmazdı. Bir de burası Yalova değil Sivas'tı.

Kaplıca da neyin nesiydi?

***

Çocuklukla gençlik arası, zamanımızın bol olduğu yıllardı. Az para ve mebzul zamanla ne yapacağımıza karar vermekte zorlandığımız, *meğer*, en güzel günlerimizmiş. Seçenekler çok, gerçekleştirme şansımız ise azdı. Çeşitli fikirler uçuşuyordu kafamızda, uzun yaz günlerinde. Langirt makinelerine kalp para uydurmaktan iki-üç kiloluk bakır yoğurt bakraçlarına *hot coute* dondurma yapmaya kadar ne ararsanız vardı projeler arasında.

Dondurma yapmak için kullanılacak yoğurt bakraçlarının daha büyükleri de vardı tabii; ama onları dolduracak kadar sütü, şekeri alacak parayı nereden bulacaktık? Yoksa ister parmağınızın ister köylünün kendi işaret parmağının test çubuğu olarak kullanıldığı yoğurtların satıldığı bakraçların hangi boylarda olduğunu biliyorduk elbette.

Dondurma işi projelerimiz arasında en zor olanıydı diyebilirim. Sütü, şekeri, vanilyası, buzu tuzu derken... Tuz da nereden mi çıktı dediniz? Zaten tuzunu ayarlayamadığımız için yapamadık dondurmayı. Denemeyle sabit... Tuzculardan kaya tuzu bile almıştık ve bakracı ortasına koyup,

çevireceğimiz buzların arasına katmıştık kaya tuzlarını. Olmamıştı işte...

Bir nimet gibi sizi karşılayan serinliğiyle sabahların, gölgesiyle kavakların, limonata tadındaki akşamların farkında olmadığımız o yaz günlerinin birinde, gerçekleştirecek yeni projeler ararken bir arkadaşımız parlak bir fikir attı ortaya: Yılanlı Çermik'e gider miydik?

Ne diye gidecektik? Çermiği görmeye tabii ki. Peki ya kalacak yer? O da bulundu. Arkadaşım Ahmet'in babası Hacı İhsan Emmi'nin her sene orada en az bir ay çadır kurduğunu biliyorduk.

Ve o sıralar yine Yılanlı Çermik'teydi hacımız.

Nasıl gidecektik peki? O da kolaydı. Tren vardı, gecenin kör karanlığında oradan geçen bir tren... O trene binip, istasyonda inecek biraz da yürüyecektik tabii.

Planlarımızı ince ayrıntılarıyla gözden geçirdikten ve ayarlayacak olanlar ana-babayı da ayarladıktan sonra yola koyulduk. Çok güvendiğimiz de bir arkadaşımız vardı aramızda. Her konuda formülleri olan bir arkadaşımızdı bu. Sonra zaten Karadeniz Teknik Üniversitesi'ni bitirdi.

Onun formüllerini biraz açmam gerekiyor... Sivas'ta tura çıkıp her zamanki gibi eli boş döndüğümüz akşamüstlerinin birinde bizi başına toplayarak pes perdeden gelen, sır verici bir sesle ve sağ elinin parmaklarıyla da "kaynıyor kalabalıktan" gibi bir işaret yaparak aynen şöyle demişti: 'Oğlum esas ara sokakları gezmemiz lazım, kızlar en çok oralarda, şerefsizim!'

Önerisine kendisinin neden uymadığını bir kenara koyarak hayatta karşılaşacağımız zorluklardan biri için bulunduğu bir başka öneriye ya da formüle geçelim; bilmediğiniz bir yerde, karanlıkta, aydınlıkta, kırdı kırsalda köpek saldırırsa hiç kımıldamadan durmanın en iyi yol olduğunu öğrenmiştik ondan.

En azından Kangal'a giderken işe yarardı.

Akşamüstü binmemiz gereken trene üç saat tehirle bindikten sonra, nedensiz gençlik neşesiyle güle oynaya, sohbet ederek eğlenceli bir yolculuktan sonra ineceğimiz istasyona geldik. Gün ağarmasına yakındı. İstasyonda biraz vakit geçirdikten sonra çermiğe doğru yola koyulduk. Koyulduk koyulmasına da on dakika geçmemiştik ki havlama sesleri çarptı kulağımıza. Mütevazı seyahatimizin kısıtlı olanaklarından birini, mis gibi havayı içimize çekerek keyifle yürürken bu sesler de nereden çıkmıştı şimdi? Hemen birbirimize baktık. Köpek sesleri de giderek yaklaşıyordu. Birazdan silüetler seçildi. İki iri köpek süratle üzerimize doğru geliyordu. Gözlerimiz formül sahibi arkadaşımız K. Turan'a çevrildi (O zaman komünistlik serbest değildi). Rehberimiz oydu. Köpekler artık birkaç metre mesafeye gelmişti ki, K. Turan kendisini yere attı, tabii onunki kadar ustaca olmasa da biz de hemen aynısı yaptık. Onun daha önce söylediği gibi de hiç kıvıldamadan durmaya çalıştık. İşte o meşhur kangallarla burun buruna idik artık ve hırıltıları nefesimize çarpan heybetli köpeklerin korkusundan puta dönmüştük. Ancak o arada K. Turan'ın, bütün bedeni ve sol yanağı yere yapışık vaziyetteyken sol kolunu köpeklerle doğru uzattığını gördük. Köpekler kola doğru hamle ettiler, ancak hemen sonra bir iki adım geri çekilerek bizi seyrettiler ve önemsiz bir şey görmüşler gibi, arkalarını dönüp yavaş yavaş uzaklaştılar.

Soğukkanlı ve lider özellikleri taşıyan arkadaşımız sayesinde büyük bir badireyi ucuz atlatmış görünüyorduk.

Yine de ondan sonraki yolumuzu da biraz tedirgin olarak tamamladık doğrusu.

Kazasız belasız çermiğe geldiğimizde öğlen vaktiydi ve Ahmet, çermik camisinden ezan okuyan babasının sesini tanıdı: 'Babam okuyor!' dedi gözleri gülerek. İyi ya, dedik. Çok da acıkmıştık doğrusu.

* * *

Çadır ahalisinden beklediğiniz ilgiyi tam olarak gördünüz mü? dersiniz buna evet demek oldukça zor. Peki normal bir ilgi gördük mü? Yok, onu da göremedik. Hacı İhsanımız ne yapacaktı ki zaten? Korkudan beti benzi atmış, çapulcular gibi sabahın bir vaktinde üç kişi birden küçücük çadıra misafir olmaya kalkmıştık. Hem o da yaşlılıkta kendisine yoldaş olsun diye rahmetli eşinden sonra bir daha evlenmişti ve aksi gibi gittiğimiz zaman da, evliliğinin hemen akabine rastlıyordu. Her şey bir yana, bir zamanlama hatası yapmış gibiydik. Bu konuyu Yılanlı Çermik'e ayak basmamızdan üç saat sonra koyulduğumuz dönüş yolunda yeterince düşünecek, tartışacak zamanımız vardı zaten.

Ahmet'e ne diyebilirdik ki? Bir gün geçirmeyi düşündüğümüz damat çadırında kendisi de kalamamıştı işte.

Ancak kangalların üstümüze geldiği o dehşet anında K. Turan'ın sol kolunu neden köpeklere doğru uzattığını anlamamıştım. Ama çok geçmeden her şey ortaya çıkmıştı. Trende biraz sıkıştırdınca K. Turan kendi ağzıyla söyledi: Meğer köpekten çok korkarmış. Kangallar koşarak üstümüze gelince korkudan bilinci bulanmış, saatini de yeni almış, kangallara verirse onlar da bize dokunmaz diye düşünmüş.

Aradan bu kadar yıl geçtikten sonra şimdi düşünüyorum da, iyi ki gitmişiz.

Hem de adı Yılanlı Çermik iken...

Çermik havuzunun suyu da çok güzeldi doğrusu.

İnsan olana yarım saat çok bile.

Er Mektubu Geç Gider

Askerler geçerdi evimizin 6n6nden. Uygun adım y6r6yerek. Niksar caddesinin parke taşlarına çarpan postal demirlerinin sesiyle ınlardı ortalık. Genellikle sabah erken saatlerde geçerlerdi. Nereye gittiklerini bilemezdim tabi ama d6nmediklerine g6re muhtemelen dağıtıma gidiyorlardı. Bazen de akşam6zeri, bu sefer Temeltepe'ye doğru giden birlikler olurdu.

Askeri cemseler ise hiç eksilmezdi caddeden. Onlar bazen asker çoğu kez erzak taşırlardı. Kimi zaman, bu cemselerin arkasında oturan askerlerin bedenlerini biraz dışarı çıkararak kızlara laf attıkları olurdu... Laf atanların belki de '6lm6ř babalarının canları' da işin içine katılarak ağızlarının payını fazlasıyla aldıklarını s6ylemeliyim.

Hafta sonları Temeltepe'deki bu askerlere arşı izni verilirdi. O zamanlar benim için asker abi, hatta asker amca, şimdi ise ocuk olan ve T6rkiye'nin d6rt bir tarafından ana-baba ocaklarını, yavuklularını belki minik çocuklarını bırakarak vatani g6reve gelen bu geç çocukları asker elbiseleriyle gruplar halinde şehre akın ederdi. Gidecekleri yerler de genellikle belliydi: *Askere Serbest* yazan lokantalar, çay bahçeleri, postane ve pastaneler ziyaret ettikleri başlıca mek6nlardı.

İlk gençlik zamanlarımdan aklımda kaldığı kadarıyla, Sivas halkı onların varlığına alışmıştı ve onları kentin bir parçası gibi görüyordu. Çocuklar askerleri silah kullanan, vatani kurtaran kahramanlar olarak görürken, gençler kendi sıralarının da yaklaştığını düşünüyor, yetişkinler ve yaşlılar ise askerdeki evlatlarını ya da kendi gençliklerini ve askerliklerini hatırlıyordu onlarla. Ancak kent yaşlansa da askerler hiç değişmiyor, hep genç kalıyordu.

Peki bir tümen askerin içinde kentte sorun çıkaranlar olmaz mıydı? Askerlerle “sivillerin” takıştığına hiç tanık olmasam ya da böyle bir olay duymamış olsam da onlarla uğraşmanın, onlara sataşmanın her babayığidin harcı olmadığını iyi biliyordum. Çünkü ister acemi ister usta olsun, bir “asker ağa”nın düğmesini koparmak “altı aydan” başlıyordu. Ancak herkes asker düğmesi koparmanın bu asgari cezasını bilse de üst sınırı konusunda bilgi veren yoktu. Ayrıca bu altı ayın her düğme için katlanarak mı gittiği de belli değildi. Örneğin iki düğme on iki üç düğme on sekiz ay gibi... Ancak cezalar ne boyutta olursa olsun düğmeye özel bir anlam yüklenmiş gibiydi. Örneğin bir askerin şapkasını yere düşürene ceza söz konusu olmazken düğme işin içine girince durum değişiyordu. Bu netameli bir durumdu açıkçası. Herhangi bir nedenle bir siville takışan asker, düğmesini koparıp yere atarak tartıştığı sivilin başını yakabilirdi hiç yoktan. Ama dedim ya ne gördüm ne de duydum böyle bir olayın gerçekleştiğini.

* * *

O zamanlar Temeltepe sakini bu vatan evlatlarının nasıl bir eğitimden geçtiklerini bilemezdim. Yanaşık düzen mi, silah eğitimi mi, ya da her ikisi birden mi. Ama arkadaşlarımızla oynarken bazen mahalleden biraz uzaklaşıp askeri bölgeye yaklaştığımızda silah sesleri duyardık. Muhteme-

len atış talimi yapıyorlardı. Zaten askeri eğitimin nasıl bir şey olduğuna ilişkin bilgileri önce yaşıtılarım askere gittiğinde, sonraları ben de yedek subay olarak görev yaptığım da öğrenmiştim. Yaşıtılarım da öyle böyle bir zamanda değil tam da ateşli günlerin ortasında askere alınmışlardı. 1973 yılında ana babaları, sevdikleriyle vedalaşarak asker ocağına giden arkadaşlarım bir yıl sonra Kıbrıs Barış Harekâtı'nın gerçekleşeceğini ve bu harekâta katılacaklarını elbette bilmiyorlardı.

Burada bir parantez açarak bu harekâta katılan arkadaşlarımdan birinin anısını buraya aktarmak istiyorum. Böylelikle Sivas'a gelen askerleri anlatırken Sivas'ın gönderdiği askerlerden birini de anmış olalım.

Suzi (Evet adı buydu, Suzi Özgöz) iri mavi gözlerinden kalbi görünen, Sivas'ta doğup büyüyen, evlenen, sonra başka bir kente göçse de kaderin, onu, genç yaşta çıktığı son yolculuğuna yine Sivas'tan uğurladığı şahane bir arkadaşımды.

20 Temmuz 1974 sabahı, Türk uçaklarının bombardımanından sonra, saat 06.15'ten itibaren, hava indirme ve uçarbirlik harekâtı ile Hava İndirme ve Komando Tugayları, Gönyeli ve Kırnı bölgelerine indirilmeye başlanmış, Mersin'den Ertuğrul gemisi ve 33 çıkarma gemisi ile donanmanın koruması altında hareket eden Çakmak Özel Kuvveti de komanda birliklerimizle eş zamanlı olarak Girne'nin batısında dar ve sığ bir plaj olan Pladini (Karaoğlanoğlu) plajına, uçaklarımızın ve deniz topçusunun desteğinde çıkmaya başlamıştı.*

Suzi işte bu ilk çıkarma birlikleriyle Kıbrıs'a inen kahramanlardan biriydi. Anlattığına göre daha Kayseri Ko-

---

* E. Tümgeneral A. Fikret Atun'un anılarından.

mando Okulundayken çıkan söylentilerden dolayı aylar önce başlamıştı hepsini saran heyecan dalgası. Aslında çok önemli, özel ve farklı kabiliyetlerle mücehhez olduklarının farkında ateş gözlü gençlerdi hepsi. Bundan kuşku duymaya mahal yoktu. İnsanın en yakın dostu annesi değil midir, hele de o yaşlarda? Onlar da bunu doğrulayan, hatta daha da gönül okşayıcı sözleri söylemiyor muydu bu dağdan kopan ateşlere? Ayrıca onların dedikleri doğrudu da, çünkü anneydiler. Üstelik bu gençler çok iyi bir eğitim almışlardı komando okulunda.

Ama bütün bunların yanında yine de bir tarifsizlik, boşluk, oturmamışlık duygusu da gezip duruyordu havada. Şüyu vukuundan beterdir derler ya eskiler, gerçekten de ancak çıkarma emri çerçevesinde hareket edecekleri zaman rahatladığını, artık sadece vatan için görevini yapmaktan öte bir duygu içinde olmadığını anlatmıştı Suzi. Hatta emir gelip de uçaklar göklere doğru süzülürken, annesi ve babasını dünyanın en aziz insanları gibi gördüğünü, kendisini vatana hizmet için yetiştirdiklerinden dolayı onlara minnet hissiyle dolduğunu ve nihayet uçakları Kıbrıs sahillerinin üzerine gelip, paraşütle atlayacakları yere doğru yaklaşırken de göğsünün kabarıp, tüylerinin diken diken olduğunu söylemişti. Savaşa gidiyorlardı. Arkadaşlarının da benzer duygular içinde olduğunu anlamak zor değildi. Şimdi aynı telden titriyordu gönülleri. Hiç konuşmadan anlaşabiliyorlardı. Ve çok değerli olduklarını düşünüyorlardı. Gerçekten de öyleydiler.

Bir zamanlar her şeyi şakaya vurmaya yatkın gençlik ateşimiz yalazını kaybetmeye başlayınca görüntüler daha da netleşiyordu. Onlar gerçek kahramanlardı.

Bütün bu duygularıyla ve kalbim bir manda kalbi gibi olmuşken arkadaşlarımla helalleşip kendimi boşluğa bıraktım. Daha önce Kayseri'de birkaç tatbikat yapmıştık ama,

şimdi havadayken ve bir düşmanla karşılaşmak üzere ilk defa göreceğim bir toprağa inmek üzereyken bir şey düşünemiyordum doğrusu. İlk atlayanlardandım ve yere ayak basar basmaz bir mermi “cuuiv” diye kulağımı yalayıp geçerken ‘vay ananı avrupanı s...’ dediğimi hatırlıyorum. Sonra tam siper oldum.

diye anlatmıştı Kıbrıs’a ilk ayak basışını. Nur içinde yatsın.

* * *

Temeltepe’de çarşı iznine çıkamayan askerler de vardı... Nedenini o zaman bilemezdim. Örneğin yemin törenine kadar çarşı izni olmadığını ancak askere gittikten sonra öğrenmiştim. Çarşı iznine çıkamadığı için postaneye de gidemeyen, bu nedenle de mektubunu atamayan kimi askerler birlikleriyle cadde üzerindeki evimizin önünden geçerken bir fırsatını bulur, pul parasıyla birlikte mektubu elime tutuştururlardı. Ben de bu mektupları ya çarşıya giden babama verirdim ya da bir iki arkadaş beraberce postaneye giderek kendimiz atardık. Yine sonradan anladığım bir nedenle yapıyorlardı bunu. Denizli’de yedek subaylık yaparken asker mektuplarının okunması emredilirdi bize. Gidenleri hiç görmezdik tabii; ama gelenler neredeyse hep aynıydı diyebilirim. Bazı sevda sözleri, ana, baba, dayı, amca selamları, çocuğu varsa küçücük elinin kâğıda çıkarılmış sureti, yanlarda bir yerde iptidai bir kuş resmi, kuşun ağzında mektup ve ‘Mektubu tez filancaya götür’ yazılı konuşma balonu.

Bir yaz günü yine kapımızın önünde oynarken askerin birinin telaşla elime sıkıştırdığı mektup ve pul parasının bugüne kadar unutamayacağım bir anının ve belki ancak şimdi tam olarak burada kurtulacağım bir vicdan azabının nedeni olacağını askerden emanetleri alırken bilemezdim

tabii. Asker hızla koşarak birliğine katıldı, ben oyunumu sürdürdüm, derken gün geçti akşam oldu. Ertesi gün postalarım mektubu, diye düşündüm. Ama o gün de geçti. Sonra, sonra ne mi oldu, şeytana uydum. Evet şeytana uydum ve ilkokul ikinci sınıfa giden koskoca bir çocuk olduğum halde vicdanımın değil onun sesini dinledim ve pul parasını postaneye değil de başka yere yatırdım. Tahmin edebileceğiniz gibi, kredi kartına ya da kontöre yatıracak halim yoktu bu parayı... Bir çocuk için önem taşıyan alanlardan birine yatırmıştım; ama şimdi hatırlamıyorum neresi olduğunu. Siz deyin dondurma ya da kakaolu Erden şekeri, ben diyeyim bilye ya da okunmuş Teksas, Tommiks... Bana güvenen askere bu zalimliği yapar yapmaz da pişman olmuş, zehirli bir ot yemiş gibi kabarmaya, kızarmaya başlamıştım Ya da öyleymişim gibi hissetmişim kendimi. Ve mektup elimde kalakalmıştı. Onu bir türlü atamamış, kaybedememişim. Belki “o” olmasa daha çabuk unutacaktım olup biteni. Bu arada yaşadığım yoğun pişmanlık duygusu kötülüklerimin devam etmesini de engellemiyordu. Yaptığım yetmezmiş gibi bir de mektubu açıp okumuştum. Size, içinde yazılanları elbette söyleyemem. Bana güvenmiş bir askerin sevgilisine yazdıklarını sizinle paylaşmamı beklemeyin. Sonra mektubu ortadan kaldırıp, evin gizli bir köşesine sakladım. Ancak ne kadar iyi saklasam da mektup hiç gözümün önünden gitmiyordu. Bir hafta mı, on gün mü sürdü bu azap tam hatırlayamıyorum. Neyse ki mektubu kaybedemeyerek kendime yaptığım işkence, talihim birden yüzüme gülmesiyle nihayet sona erdi. Haftasonu dedem bizi ziyarete gelmişti. Bu, çektiğim azapların biteceğinin müjdecisiydi... Her geldiğinde yaptığı gibi yine yelek cebinden 1 lira çıkararak bana uzatmasını bu sefer kendi kendimi yiyerek bekledim. Parayı alır almaz mektubu sakladığım yere koştum. Sonra zarfı yırtılmış olduğu için -yani ben yırtmış olduğum için- bakkaldan yeni bir

zarf aldım. İçerdeki yazıya uydurmaya çalışarak adresi yazdım ve postaneye koşarak mektubu attım. Ve birden kuş gibi hissetmeye başladım kendimi... Cıvıltılarım eksikti sadece. Mektup on gün kadar gecikmiş mi dediniz? Olsun, er mektubu biraz geç gider...